

1

Per als que no ho sàpiguen, molt sovint no tinc cap més remei que treure el ventre de pena, és a dir, matar la gana, en un bar o restaurant modest dels que ofereixen àpats senzills a un preu a l'abast de la meva butxaca. En canvi, quan dispo d'una mica de temps lliure, no em desagrada fer de cuiner i trafiquejar entre fogons, amb paelles, cassoles i graelles, però no sempre tinc al rebost i la nevera productes de temporada, d'aquells que, si no et menges en el moment just, es passen i t'obliguen a llançar-los a les escombraries, que és el pitjor dels pecats, sobretot en temps de crisi. Ni ara, ni mai!

Quan no m'ofega algun encàrrec urgent, entro a la cuina, em poso un davantal de color de gos com fuig que dissimula les taques d'oli, i ja em teniu descongelant un bistec, pelant patates, pastanagues, pèsols i tallant

mongeta tendra, trinxant una col, batent ous, posant al foc la paella amb un rajolí d'oli, omplint l'olla d'aigua i fent que bulli fins que...

Fins que, de vegades, quan ja ho tinc tot a punt, he de despenjar el telèfon i concentrar-me en el que em demana un nou client que vol que a partir d'aquell moment l'ajudi a resoldre el cas com un cabàs que m'explica tot seguit, com ara el d'aquell militar que havia perdut el pas; el d'un ministre a qui havien pres la cartera; el del veí que no recordava on havia aparcat el cotxe; el de l'escriptor que havia perdut les idees perquè li acabaven de robar la llibreta on apuntava tot el que se li acudia; el d'un astronauta que s'acabava de clavar un cop al cap i les estrelles que veia no tenien res a veure amb les que coneixia tan bé; el d'un futbolista que havia perdut de vista la porteria... I embolica que fa fort!

Les ganes que se'm desperten per ajudar-los com més curiós, estrany, recargolat i envitricollat és el cas fan que m'oblidi de tot, i no cal dir del que feia uns moments abans de la trucada. De sobte, quan ja he pres nota de tot el que m'han dit i em preparo per actuar, la pudor de cremat que m'arriba de la cuina fa que toqui de peus a terra i hi acudeixi d'un

salt per restablir l'ordre que la meva absència ha provocat: l'aigua de l'olla, que ha bullit més del compte, s'ha vessat, ha apagat la flama i, ja que el gas continua obert, corro el perill d'intoxicar-me; l'oli de la paella s'ha cremat i l'estri s'ha ennegrit de mala manera; un fum espès i pudent surt per sota de la porta de la cuina, que no tanca prou bé, i s'escampa per tot el pis... Quin desastre!

Això és el que em passa ara, a la tornada del supermercat, quan ja he desat en els llocs corresponents tot el que acabo de comprar i començo a arromangar-me per fer la competència a qualsevol d'aquests cuiners que omplen pàgines de diaris, quan...

Riiiiing! Riiiiing!

El telèfon, sempre tan oportú! Surto de la cuina, m'hi acosto i mentre el despenjo penso que, per sort, aquest cop no m'ha arreplegat amb el dinar a mig fer. A veure, què volen, aquesta gent?

—Digui! Digui...!

M'arriba la veu d'una dona gran, força alterada:

—Em pot dir si he trucat al despatx del famós detectiu Filet Merlet?

No la voldria desenganyar si li faig saber que no n'ha encertat ni una: que jo sàpiga, ni

sóc famós, ni em dic d'una manera tan estrafolària, però penso que no val la pena discutir, ho deixo córrer i li demano que s'expliqui. Ho fa, però no l'entenc:

—Li truco per allò d'aquell asteroide tan terrible...

Bufa! Aquesta bona dona s'equivoca! Ni jo sóc cap llunàtic que es relaciona amb els astres, ni m'han presentat mai cap asteroide, ni es pot dir que senti un interès especial per l'astronomia. Ara, un sou astronòmic sí, que el voldria cobrar. Però la dona continua:

—No m'ho puc treure del cap des que vaig sentir a la televisió que ho deien uns que hi toquen i que sempre l'endevinen. Què me n'ha de dir?

Aprofito que s'atura per prendre alè per demanar-li que concreti una mica més:

—M'hauria d'explicar el motiu de la seva preocupació perquè no sé ben bé de què em parla. No en conec cap, jo, d'asteroide.

—Home de Déu! —em talla, i s'enrotlla com una persiana—: Que no està preocupat, vostè? Jo no dormo des que fa dos dies vaig sentir que l'any 2094 un asteroide xocarà contra la Terra. I si en lloc d'anar a parar al mar, com seria la seva obligació, cau sobre aquest país? I si, tot i que sembla que no és

dels més grossos, destrossa cases, ensorra edificis i mata milers de persones?

Aquest doll de paraules m'atabala. Així, mentre rumio una resposta raonable, deixo anar unes paraules de compromís:

—Dona, veurà... Potser no n'hi ha per a tant...

Quan comprova que no estic al corrent d'aquesta desgràcia a tants anys vista, em deixa com un drap brut:

—Ja veig que m'han enredat! Si fos un bon detectiu, a hores d'ara ja tindria una solució o es trencaria el cap per trobar-la. Que no el fa tremolar, això? Ja veig que és tan insensible com aquell veí que se'm treu de sobre cada cop que li demano que faci alguna cosa per evitar el xoc!

Em balla pel cap que he llegit alguna cosa d'un asteroide en un diari sensacionalista. Si la cosa no m'ha esverat és perquè d'aquí a vuitanta anys, que és quan alerten que es pot produir l'impacte, jo ja en tindria més de cent deu i no cal ser gaire llest per endevinar que no hi seré. No tinc ganes que la gent que visqui aquí en aquell moment prengui mal, però estic convençut que algú o altre hi posarà remei abans. Què sé jo!

Però ella, que no té aturador, no em deixa respirar ni reflexionar i insisteix:

—Ja ho sé, que jo ja m'hauré mort llavors, però m'esgarrifa pensar que pot caure sobre el cementiri on descansaré. Ha de saber, a més, que tinc néts, i que si aquests tampoc no hi són, hi haurà els seus fills, els meus renéts, i encara que els falti una pila d'anys per néixer i que jo no els coneixeré, ja me'ls estimo i pateixo perquè no vull que els passi res de dolent, pobrissons!

Quan, finalment, reposa i calla, ja he tingut temps de preparar una resposta per intentar tranquil·litzar-la una mica. Prenc nota del número del seu telèfon i li dic:

—Ara mateix poso en marxa tots els meus contactes. La tindrè al corrent de tot el que cal fer per evitar un xoc tan terrible. Estic segur que a hores d'ara el govern, que sempre vetlla pels nostres interessos, ja ha posat en marxa un pla per evitar que prenguem mal.

Si em veiés, s'adonaria que se m'escapa una rialleta maliciosa perquè, en realitat, no crec que hi hagi cap autoritat preocupada pel que pot passar d'aquí a vuitanta anys. Només els interessa el present: el d'ells, en especial. I continuo:

—Així doncs, no en parlem més!

—Vol dir que...? —dubta ella.

I, tot i que no tinc ni idea de com m'hi he de posar, li asseguro:

—Ha deixat la cosa en bones mans. Aviat tindrà notícies meves! Passi-ho bé!

Abans de penjar sento que rondina una mica perquè es veu d'una hora lluny que només l'he mig convençuda. I té raó. No sé com posar-m'hi, però tinc contactes, jo, i així que pugui faré unes trucades i... No! Primer navegaré per la xarxa i veuré què hi pesco. Obriré el pare Google, hi introduiré unes quantes paraules, com ara meteorits, catàstrofes, xocs, any 2094 i esperaré què en surt, d'aquest poti-poti! I quan m'hagi fet una idea del problema, trucaré a l'amic que vaig fer quan vaig resoldre en un tres i no res el cas de l'Observatori Cabra: em van demanar que investigués per què tots els astres —el primer, la Lluna— havien perdut brillantor i cada dia que passava semblaven més apagats. Una bona intriga si no fos que, d'entrada, vaig coincidir amb una concentració dels serveis de neteja que ja feia uns quants dies que estaven de vaga perquè volien que els apugessin el sou. Va ser bufar i fer ampolles! Com podia ser

que a tots aquells astrònoms, tan savis, no se'ls hagués acudit que la pols s'acumulava sobre les lents dels telescopis i això feia que tot l'Univers es veiés cada cop més fosc?

Ja me'n sortiré d'una manera o altra, del cas de l'asteroide rebel. Torno a la cuina, que he de preparar un sofregit i tinc tots els ingredients a l'abast. Només em falta fer la picada i... Recordo una vella dita de l'àvia del poble: «Una bona picada és el tot de la cuinada!». Agafo el morter, hi poso unes ametlles torrades, dos alls petits, un polsim de sal, una mica de canyella en pols i...

I quan estic a punt de picar-ho tot amb la mà de morter, torna a sonar el timbre, però ara no és el del telèfon, sinó el de la porta del pis. No hi ha dret! Segur que és un venedor de fum: que si vull canviar de companyia elèctrica, que si em vull fer soci de la germandat d'indígenes solitaris de l'Amèrica del Sud, que si m'interessa fer-me subscriptor d'una revista especialitzada en tafaneries de rics i rucs, que si...

Podria fer el sord, però un dels articles del reglament de l'ofici de perdiguer mana que mai no has de tancar la porta a ningú, de

manera que ho deixo tot a mig fer i corro
passadís enllà perquè el que truca ja hi tor-
na: té tanta pressa com poca paciència.

—Ja vinc, ja vinc! —crido pel camí.